

ikke giver Pensionsret, da er denne Tilføielse i praktisk Henseende overflødig. Det er nemlig allerede nu Tilfældet efter de hidtil gjældende Regler — og de hidtil gjældende Regler ere forsaavidt gjentagne i Udkastets § 1 — og, hvad Fremtiden angaaer, da er det en Selsølg, at i de almindelige Gagerementaler og i de specielle Gagerementaler, som maatte blive vedtagne, vil man fastsætte, hvilke Bestillinger der skulle give Adgang til Pension, og derved vil man altsaa faae Leilighed til at udelukke dem, som kun indeholde Udnævnelser paa Tid.

Jeg kommer dernæst til det maaskee vigtigste Spørgsmaal, hvortil Udvalgets Betænkning giver Anledning, nemlig det, hvorvidt en Embedsudenavnelse, der er skeet inden det 25de Aar, skal komme i Betragtning til Formindskelse af den Adgang til Pension, Lovudkastet indeholder. Jeg maa da for det Første bemærke, at, hvad det Slags Tilfælde angaaer, at Noget inden det 25de Aar skulde blive affædiget, saa vil dette Tilfælde saagodt som aldrig møde, undtagen som en Følge af Krigsforhold. Jeg tvivler paa, at man let vil finde Tilfælde i de senere Aar, undtagen i Militæretaten, hvor Noget er bleven Embedsmand, inden han har naaet sit 25de Aar, og det vil være endnu sjældnere, at Noget, som er bleven Embedsmand inden sit 25de Aar, skulde blive affædiget inden sit 25de Aar. Fra denne Side betragtet anseer jeg det altsaa for i praktisk Henseende temmelig ligegyldigt, om man tager Lovforslaget eller om man vælger det Forslag af Udvalget, at kun den Tjenestetid, som falder efter det 25de Aar, skal give Pension efter Scalaen. Jeg maa dog herved bemærke, at de Exempler paa Uligheder, som af den ærede Ordfører ere opstillede, dog maaskee neppe kunne tillægges den Betydning, som den ærede Ordfører har tillagt dem. Det maa nemlig erindres, at de civile Stils-

linger, i hvilke man temmelig seent opnaaer fast Udnævnelse, medføre paa den anden Side ogsaa som oftest en hurtigere Adgang til at naae en højere Lønning. Jeg nævner det for Civilstaten i Modsvæning til Militæretaten, fordi der virkelig ikke kan være Spørgsmaal om ved denne Bestemmelse at ramme Andre end de Militaire. Nu er det vist, at, naar der ikke indtræder saa overordentlige Tilfælde, som for Tiden — og dette er jeg med den ærede Ordfører enig i at man maa abstrahere fra —, saa vil Advancementet i Militæretaterne ordentligviis blive meget langsomt, og det vil være et Spørgsmaal, om det er reifærdigt med Hensyn til de Militaire under fredelige Forhold ikke at tage den længere Tjenestetid i Betragtning, til samme Tid, som man netop væsentligst af Hensyn til, at de komme tidligere paa Gage og tidligere faae egl. Udnævnelse, har fastsat deres Lønninger noget lavere end den, de ellers vilde faae. Jeg troer ogsaa, at der er saameget større Grund dertil, naar man gaaer tilbage til denne Sags historiske Gang. Det vil nemlig erindres, at under Pensionsagens Behandling i Roeskildske Stændersforsamling var der en meget udførlig og levende Discussion om, hvilke Regler der maatte være at opstille for Militæretaterne. Der blev da paa den ene Side meget andraget paa, at der skulde være Indskrænkninger med Hensyn til terminus a quo for Militaires Pensionsberettigelse; men paa den anden Side skulde det regnes de Militaire til gode, naar de havde ligget i Felten, — ikke blot, naar de activt havde deeltaget i Kampen, men overhovedet, naar de havde ligget i Felten. Disse Regler bleve vel forsøgte opstillede paa en plaussibel Maade, men de fandt ingen Modsigelse, og jeg troer, at det maa erkjendes, hvad der blev erkjendt af Udvalget paa den forrige Rigsdag, at det var meget vanskeligt at træffe dette Forhold ved almindelige Regler.